

IMAHÉT

2021. november 27 - december 4.

„Az Ő kegyelmének gazdagsága szerint” (Ef 1,7)

Legnagyobb szükségleteink

Miért imádkozunk közösen az imahét folyamán?

- Könyörödjünk a szelek féken tartásáért még egy kis ideig, és hogy Isten tartsa féken a járványt Magyarországon, hogy – eddigi késlekedésünket jóvátéve – elvégezzük a „magvetés” munkáját. Könyörödjünk azért, hogy megtörténjenek a szükséges előkészületek személyes életünkben és az evangelizációban is a késői eső kiárasztására. Könyörödjünk erre az ígéretre támaszkodva: 2Pt 3,9.
- Kérjük Istent, segítsen úgy tervezni napjainkat, beosztani az időnket, hogy naponta kellő időt tudjunk szentelni a mélyebb igetanutmányozásra és a teljes szívből való imádságra. Buzdítsanak minket könyörgésre e nagy szükségletünkért ezek a kijelentések: Jn 6,63/b; Jer 29,12–13.
- Könyörödjünk gyermekeink, családtagjaink megtéréséért, hogy ők is az elpecsétettek között lehessenek a veszedelem idejére. Adjon az imahét indítást arra, hogy ezentúl kitartóan, naponta tegyünk ezt a kegyelemidő rövidségének tudatában! Bárcsak mi is hálával, bizakodással mondhatnánk: Zsid 2,13.
- Kérjük Istent, hogy teremtsen nekünk alkalmakat a személyes bizonyoságtételre közvetlen környezetünkben, és képesítsen minket a Szentlélek által arra, hogy helyesen használjuk fel ezeket az alkalmakat. Hasson át bennünket az a tudat, hogy nem lehetünk tovább tétlenek, „*gyümölcstelének Jézus Krisztus megismerésére nézve*” (2Pt 1,8).
- Kérjük Istent, hogy adjon tanácsot, hogyan tervezzük munkánkat, életvitelünket, anyagi javainkkal való gazdálkodásunkat a közvetlenül előttünk álló nehéz időkre való tekintettel. Késztesse minket erre az a meggyőződés, hogy ehhez a mi bölcsességünk kevés, Isten látja a közeli és távolabbi jövőt, és Ő ismer minket, jobban, mint mi magunkat. A kisebb döntéseket is vegyük fontolóra imádságban, amint Jakab apostol tanácsolja: Jak 4,13-14
- Könyörödjünk helyi gyülekezetünk megújulásáért. Könyörödjünk azért, hogy valódi, szerető, szolgáló testvéri közösséggé váljék gyülekezetünk. Könyörödjünk istentiszteleteink megújulásáért is, hogy ezek valóban „szent gyülekezések” legyenek, olyan alkalmak, amikor mi és vendégeink is elnyerjük Isten megszentelő jelenlétének az áldását: Zsolt 5,8
- Könyörödjünk a gyülekezetünkben jelenleg folyó evangelizációs munkák eredményességéért. Kérjük, hogy Isten „szaporítsa gyülekezetünket üdvözülőkkel” (Csel 2,47). Különösképpen imádkozunk a gyülekezetünket látogató vagy gyülekezetünk látóterében lévő fiatalokért! Könyörödjünk hitben elbátortalanodott vagy megkeseredett testvéreinkért, könyörödjünk a gyülekezeti tagságból elbocsátott vagy onnét önként távozott testvéreinkért. Úgyszintén könyörödjünk a korábbi érdeklődőkért is, akiknek a kapcsolata meglazult vagy megszűnt a gyülekezettel. Vizsgáljuk meg magunkat, hogy nem lehet-e érvényes ránk vonatkozóan is az Úrnak ez a panasza: Ez 34,4.6.
- Imádkozunk az adventnépért az egész világon, beleértve országunkat, unióhoz tartozó testvéreinket, hogy igazi, felülről jövő ébredést tapasztalhassunk. Kérjük, hogy szólaltassa meg az Úr soraink között a sürgető felhívást: Mt 25,6.

A napi felolvasások nyomán bennünk megfogalmazódó imakérések mellett javasoljuk az itt jelzett célokért történő egyéni és közös könyörgést is.

A kegyelmes Isten és a kegyelemre szoruló ember

„Könyörülő és irgalmas az Úr, késedelmes a haragra és nagy kegyelmű... nem bűneink szerint cselekszik velünk, nem fizet nekünk a mi álnokságaink szerint. Mert amilyen magas az ég a földtől, olyan nagy az ő kegyelme az őt félők iránt (Zsolt 103,8; 10-11)

„Az Úr látta elesett állapotunkat. Látta, hogy kegyelemre van szükségünk, és mivel szeretett minket, kegyelmet és békét adott számunkra. A kegyelem kedvezést jelent annak irányában, aki azt nem érdemli meg, aki elveszett. Bűnösségünk ténye nem zárja el előlünk Isten irgalmát és szeretetét, sőt szükségessé teszi azt irányunkba – megváltásunk érdekében.” (Ellen G. White: *Szemelvények I. kötet*, 320. oldal)

„Jákób – akit Ézsau haragja halállal fenyegetett – száműzöttként menekült el az apai háztól... Félt, hogy örökre elvesztette azt az áldást, melyet Isten akart adni neki, Sátán pedig ott settenkedett, hogy elcsüggesse kísértéseivel ... Számkivetettnek érezte magát, és tudta: mindez saját bűnének a következménye. Sötét kétségbeesés nehezedett lelkére, imádkozni is alig mert. Elhagyatottsága annyira nyomasztóan hatott rá, hogy Isten oltalmának szükségességét oly erősen érezte, mint soha azelőtt. Sírva, mélyen megalázkodva vallotta meg bűnét, és bizonyítékért könyörgött, hogy Isten nem hagyta el végleg. Szíve bánata azonban nem enyhült. Minden önbizalmát elvesztette, és attól félt, hogy atyái Istené elvetette őt. Isten azonban... kiárasztotta kegyelmét tévelygő, reményvesztett szolgájára. Irgalmában éppen azt nyilatkoztatta ki Jákóbnak, amire szüksége volt: az Üdvözítőre irányította figyelmét. Jákób bűnt követett el, szíve azonban hálával telt meg, midőn feltárult előtte az út, amelyen visszajuthat Isten kegyelmébe.

A menekülő vándor a hosszú úttól kimerülten lefeküdt a földre, és egy követ tett a feje alá vánkossul. Álmában egy ragyogó, fényes létrát látott, amelynek legalsó foka a földet, legfelső foka pedig a mennyet érte. Ezen a sugárzó létrán angyalok szálltak fel és alá, a tetején pedig a dicsőség Ura állt, és a szava hallatszott a mennyből: *»Én vagyok az Úr, Ábrahámnak, a te atyádnak Istene, és Izsáknak Istene.«* A földet, amelyen mint száműzött vándor feküdt, neki és utódainak ígérte Isten, ezzel a megerősítéssel: *»tebened és a te magodban megáldatnak a föld összes nemzetségei.«* Ezt az ígéretet nyerte el Ábrahám és Izsák, és Isten most Jákóbnak is megújította ugyanezt az áldás-ígéretet. Majd, éppen a vigasz és bátorítás szavait hallhatta Jákób elhagyatott és csüggedt állapotát illetően: *»Ímé én*

veled vagyok, hogy megőrizzelek téged, valahová mégy, és visszahozlak e földre, mert el nem hagyalak téged, míg be nem teljesítem, amit neked mondtam.« (1Móz 28,13-15) ...

Ebben a látomásban a megváltás terve tárult fel Jákób előtt... A titokzatos létra, amelyet Jákób álmában látott, ugyanaz volt, amelyre Krisztus hivatkozott Nátánáellel folytatott beszélgetésében, amikor ezt mondta: *»Meglátjátok a megnyílt eget és Isten angyalait, amint felszállnak és leszállnak az ember Fiára.«* (Jn 1,52) Mindaddig, míg nem lázadt fel Isten uralma ellen az ember, szabadon érintkezhetett Istennel. Ádám és Éva bűne azonban elválasztotta a földet az égtől, az ember nem lehetett többé közösségben Alkotójával. A világ azonban mégsem maradt magára reménytelenül. A létra jelképezi Jézust, az Istentől rendelt Közbenjárót. Ha Ő – a saját érdemei által – nem hidalta volna át a bűn okozta szakadékot, akkor a szolgáló angyalok nem érintkezhetek volna az elbukott emberrel. A gyenge és tehetetlen embert Krisztus köti össze a végtelen erő Forrásával.

Álmában mindez feltárult Jákób előtt. Noha a ki nyilatkoztatás egyes részeit azonnal felfogta, nagy és titokzatos igazságai egész életében foglalkoztatták, és egyre világosabbá váltak előtte.

Az éjszaka mélységes csendjében ébredt fel álmából. Látomásának fényes alakjai eltűntek. Szeme csak a környező dombok homályos körvonalait, felette pedig az ég ragyogó csillagait látta. De lelkében ott élt az az ünnepélyes tudat, hogy Isten vele van. A Láthatatlan jelenléte betöltötte magányát. *»Bizonyára az Úr van e helyen – mondta – és én nem tudtam... Nem egyéb ez, hanem Istennek háza, és az égnek kapuja!«* (1Móz 28,16; 17)

»Felkelt Jákób reggel, és vette azt a követ, melyet feje alá tett, és oszlopul állította fel, olajat öntött tetejére.« (1Móz 28,18) A fontos események megörökítésére szolgáló szokás szerint Jákób emlékoszlopot emelt Isten kegyelmének, hogy ha újból erre jár, megálljon ezen a szent helyen, imádni az Urat. A helyet pedig Béthelnek, *»Isten házának«* nevezte el. Mély hálával ismételte el azt az ígéretet, hogy Isten vele lesz, majd ünnepélyes fogadalmat tett: *»Ha Isten velem lesz, és megőriz engem ezen az úton, amelyen most járok, ha ételül kenyeret,*

öltözetül ruhát ad majd nékem, és békességgel térek vissza az én atyám házához, akkor az Úr lesz az én Istenem, és ez a kő, amelyet oszloppul állítottam fel, Isten háza lesz, valamit pedig adsz majd nékem, annak tizedét néked adom.» (1Móz 28,20-22)

Jákób nem feltételeket akart itt szabni Istennek... Fogadalma csupán háláját, köszönetét fejezte ki Isten szeretetért és kegyelméért... Így késztesen minden áldás, melyben részesülünk viszonzásra a minden kegyelem Szerzője iránt. A hívó embernek gyakran kellene elmélkednie elmúlt életén, hálásan idézve emlékezetébe Isten csodálatos szabadításait, segítségét a viszontagságok és megpróbáltatások között, megemlékezni arról, hogy hányszor nyitott előtte utat, amikor minden sötétnek és vészjóslónak tűnt körülötte, hányszor karolta fel, amikor közel állt az eleséshez... Ezeket a megszámlálhatatlan áldásokat látva, kérdezze gyakran, töreldelmes és hálás szívvel: *»Mivel fizessek az Úrnak minden hozzám való jótéteményéért?«* (Zsolt 116,12) (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták* 184-187. o.)

„Tanulnunk kell Krisztus iskolájában. *Egyedül Krisztus igazsága jogosíthat fel minket a kegyelem szövetségének áldásaira.* Régóta vágyunk és törekszünk elérni ezeket az áldásokat, de nem nyertük el őket, mert azt az elképzelést melengettük magunkban, hogy képesek vagyunk tenni valamit azért, hogy méltókká váljunk az áldásokra. Túlságosan önmagunkra tekintettünk annak elhívése helyett, hogy Jézus élő Megváltó. Ne gondoljuk, hogy saját kegyességünk és érdemeink megmenthetnek bennünket! Üdvösségünk egyedüli reménysége Krisztus kegyelmében van. Próféfáján keresztül az Úr azt ígéri: *»Hagyja el a gonosz az ő útját, és a bűnös férfiú gondolatait, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, és a mi Istenünkhöz, mert bővölködik a megbocsátásban«* (Ésa 55,7) Hinnünk kell a pusztában, és nem szabad elfogadnunk érzéseket hitünk helyett. *Amikor teljességgel bízunk Istenben, és bízunk Jézus, mint bűnbocsátó Megváltó érdemeiben, akkor mindazt a segítséget elnyerjük, amelyre vágyunk.*

Úgy tekintünk magunkra, mintha hatalmunk lenne megváltani magunkat. Jézus azonban azért halt meg értünk, mert erre képtelenek vagyunk. Benne van a reménységünk, megigazulásunk és igazságunk. *Nem szabad elkeserednünk és attól félnünk, hogy nincs Megváltónk, vagy hogy Ő nem irgalommal gondol ránk.* Ebben a pillanatban is értünk munkálkodik, arra szólítva bennünket, hogy jöjjünk Hozzá reménytelenségünkben, és meneküljünk meg. *Hitelenségünk által meggyalázzuk Őt. Döbbenetes ahogyan legjobb Barátunkkal bánunk, és hogy milyen kevés bizodalomunk van abban, aki minden kétséget kizáróan képes minket megváltani, és aki bizonyosságát adta hatalmas szeretetének.*

Testvéreim, azt képzétek, hogy érdemetek Isten kegyelmébe fog ajánlani titeket? *Azt gondoljátok, hogy meg kell szabadulnotok bűneitekből, még*

mielőtt bíznátok az Ő megváltó hatalmában? Ha ilyen gondolatokat tápláltok, akkor attól tartok, hogy nem fogtok megerősödni, hanem végleg elgyengültök.

A pusztában, amikor az Úr megengedte, hogy mérges kígyók marják meg a lázadó izráelitákat, Mózesnek fel kellett emelnie egy rézkígyót, és arra szólította a sebesülteket, hogy nézzenek rá és éljenek. Azonban sokan nem láttak segítséget ebben a mennyből jövő gyógyszerben. Halottak és haldoklók vették körül őket, és tudták, hogy isteni segítség nélkül sorsuk megpecsételődött. De ők inkább panaszkodtak sebeik, fájdalmaik és biztos haláluk miatt, míg nem erejük elhagyta őket és szemük meghomályosodott, holott azonnali gyógyulásban részesülhettek volna. *»Amiképpen felemelte Mózes a kígyót a pusztában, akképpen kell az ember Fiának felemeltetnie. Hogy ha valaki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.«* (Ján 3,16) Ha tudatában vagy bűneidnek, ne áldozd minden idődet arra, hogy bánkódj felettük, hanem tekints fel és élj! Egyedüli Megváltónk Jézus, és bár milliók fogják Őt visszautasítani, akiknek gyógyulásra van szükségük, a Benne bízó lelkek közül egyetlen egy sem fog elveszni. Nem szabad elcsüggednünk, miközben felismerjük reménytelen helyzetünket Krisztus nélkül! Hagyatkozzunk a megfeszített és feltámadt Megváltóra! Szegény, bűnbeteg, csüggeteg lélek, *csak tekints fel és élj!* Jézus szavát adta, hogy üdvözíti mindazokat, akik Hozzá jönnek. Jöjjetek Jézushoz, találjatok Nála nyugalmat és békét! Sátán azt sugallja, hogy helyzetetek reménytelen, és önmagatokat nem üdvözíthettek. Ez igaz, helyzetetek valóban reménytelen. Emeljétek fel Jézust előtte és mondjátok ezt: *»Feltámadt Megváltómban bízom, Aki nem fogja megengedni, hogy tönkremenjek. Az Ő nevében diadalmaskodom. Ő az én igazságom és öröömnek koronája.«* *Senki ne érezze reménytelenné esetét, mert nem az. Jóllehet bűnösnek és elveszettnek tartjátok magatokat, de ez éppen az az állapot, melyben szükségetek van a Megváltóra.* Ha megvallandó bűneid vannak, ne vesztegesd az időt!

Most vannak itt az arany lehetőségeid: *»Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól«* (1Ján 1,9) Akik éheznek és szomjúhozóak az igazságot meg fognak elégíttetni, mert Jézus ezt ígérte...

Néhányan úgy érzik, hogy mielőtt igényelhetnék az Úr áldásait, először egy próbaidőn keresztül be kell bizonyítaniuk, hogy megújultak. Azonban már most kérhetik az áldásokat... Jézus örül annak, ha bűnös, elveszett, segítségre szoruló állapotunkban – vagyis ahogyan éppen vagyunk – Hozzá jövünk.» (Ellen G. White: *Szemelvények I. kötet*, 322-324. oldalak)

A kegyelem mindenre elégséges

„Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.” (2Kor 12,9)

„A kegyelem szövetségének akárcsak egyetlen áldására is csupán csak Krisztus igazsága jogosít fel bennünket. Vannak, akik sokáig vágyakoztak áldásokra, de nem nyerték el, mert azt a gondolatot édesgették, hogy valamiképpen érdemessé tehetik rá magukat. Nem néztek túl önmagukon az azzal a hittel, hogy *Jézus mindenre elégséges Megváltó. Nem szabad azt gondolnunk, hogy saját érdemeink váltanak meg bennünket, üdvösségünk egyedüli reménye Krisztus, »mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.«* (Csel 4,12)

Ha teljesen Istenben hiszünk, ha Jézusnak, a bűnbocsátó Megváltónak az érdemeire támaszkodunk, akkor el fogjuk nyerni mindazt a segítséget, amire csak vágyunk. Senki se tekintsen önmagára, mintha hatalma volna megváltani saját magát. Jézus azért halt meg értünk, mert mi magunk képtelenek vagyunk kiszabadulni a bűn és a halál fogóságából. Őbenne van a reménységünk, megigazulásunk és igazságunk. Ha felismerjük bűnös voltunkat, nem kell kétségbeesni és félni, hogy nincs Megváltónk, vagy azt feltételezni, hogy Ő ne gondolna ránk irgalmassággal. Éppen ekkor, ebben az állapotban hív bennünket, hogy jöjjünk hozzá tehetetlenségünkben és nyerjük el az üdvösséget... Ínségünk tudatában ne pazaroljuk minden erőnket panaszkodásra. Amikor felismerjük, hogy Krisztus nélkül milyen tehetetlenek vagyunk, ne engedjünk a csüggedésnek, hanem bízzuk magunkat a keresztre feszített és feltámadott Üdvözítő érdemeire. Nézz fel és élsz! Jézus szavát adta, és Ő mindenkit üdvözíteni akar, aki hozzá jön... Egy sem vész el, aki bízik érdemeiben.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 466, 467. o.)

„Krisztus... mondja: »Ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok« (Jn 12,32) Minden lélek el fog fordulni a bűntől, aki enged ennek a vonzásnak. Krisztus mindenkit képes üdvözíteni, aki hozzá jön. A Jézushoz jövők olyan létrára helyezik lábukat, mely a földtől a menny felé vezet. Tanítsátok szóban és írásban, hogy a létra tetején Isten van. Az Ő dicsőségének fényes sugarai ragyogják körül a létrát. *Kegyelemmel tekint mindazokra, akik fájdalmasan igyekeznek felfelé. Isteni segítséget küld, amikor a kezek elcsüggednek és a lábak ellankadnak. Igen, hirdessétek szívlagyító szavakkal, hogy senki, aki kitartással halad felfelé a létrán, nem fogja elveszíteni a Megváltó Úr Jézus örökkévaló országába való bemenetet*

jogát! A Krisztusban hívők sohasem vesznek el, senki nem ragadhatja ki őket az Ő kezéből.

Érthető és reménykeltő nyelven mondjátok el az embereknek, hogyan menekülhetnek meg a kiérdemelt szégyentől! ... Igaz, hogy gyakran kell szólnunk arról a tényről, hogy a keresztény élet harc, amit örökösben, imában és fáradozásban kell töltenünk. Az is igaz, hogy a lélek veszélybe kerülhet, ha egy pillanatra is elhagyja lelki éberségét. *A központi téma azonban a megváltás tökéletessége legyen, melyet a minket szerető Jézus kínál számunkra, aki önmagát adta, hogy el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen.*

Naponta lehetőségünk van Istennel járni és egyre jobban megismerni az Urat. Jézus vére által beléphetünk a szentek szentjébe, hogy megragadjuk a számunkra felkínált reménységet. Ha el akarjuk érni a mennyet, akkor lelkünknek össze kell fonódnia a Közbenjáróéval, azaz isteni természet részeseivé kell válnunk! Krisztusra támaszkodva, életem Vele együtt elrejtve Istenben, és engedve a Szentlélek vezetésének, őszinte hitre juthatsz! ...

A megtéretlen ember úgy gondolkodik Istenről, mint aki szeretetlen, szigorú és bosszúálló. Úgy véli, hogy Isten jelenléte korlátozó, jellemét pedig a »ne tedd!« tiltás fejezi ki leginkább. Szolgálatát mélabúval és nehéz követelésekkel telinek tekinti. Amikor azonban meglátja a kereszten függő Jézust, akit Isten azért ajándékozott, mert szerette a világot, akkor szemei megnyílnak és új fényben látja a dolgokat. *A Krisztusban bemutatott Isten nem szigorú bíró, bosszúálló kényúr, hanem kegyelmes és szerető Atya...*

Isten művének néhány munkása túl gyors arra, hogy elmarasztaló megjegyzéseket tegyen a bűnösre, miközben szem elől téveszti az Atyának azt a szeretetét és kegyelmét, mely által Fiát adta, hogy meghaljon a bűnös világért. Először a tanító saját lelkének van szüksége Krisztus kegyelmére, hogy bemutathassa a bűnösnek, hogy kicsoda valójában Isten. Olyan Atya Ő, aki vágyódó szeretettel várja a tékozló visszatérését, nem haragos vádakat tartogat számára, hanem lakomát készít visszajövetele örömére. (Sof 3,14-17) ...

Nem nyerhetsz belépést a mennybe vezeklés vagy valamely általad elvégezhető munka által. A belépés útját maga Isten készítette el, és az olyan teljes, olyan tökéletes, hogy ember semmiféle munkával nem képes azt tökéletesebbé tenni. *Isten útja elég széles ahhoz, hogy a bűnös, amennyiben*

megbánja vétkeit, azon járhasson. Ugyanakkor olyan keskeny, olyan szent és magasságos, hogy bűn nem szennyezheti be...

Amikor az ellenség özönvízként tör rád és el akar veszteni bűneid gondolatával, mondd ezt neki: »Tudom, hogy bűnös vagyok. Ha nem lennék, nem mehetnék a Megváltóhoz, mert Ő azt mondja: 'Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre' (Mk 2,17) Jogom van tehát Jézushoz jönni, mivel bűnös vagyok. Bűnös és szennyezett vagyok, de Ő elszenvedte a megaláztatást és a halált, elhordozta az átkot helyettem. És én megyek, én hiszek. Hivatkozom biztos ígéretére, miszerint „*aki hisz őbenne nem vész el, hanem örök élete van*” (Jn 3,16)« Figyelmen kívül hagyja-e Isten a töredelmes lélek efféle perbeszédét? – Nem, nem, soha! ...

A kegyelem érdem nélküli jutalom. A bűnről mit sem tudó angyalok számára ez ismeretlen tapasztalat, de az ember bűnössége szükségessé teszi, hogy az irgalmas Isten kegyelmet gyakoroljon velünk. Isten kegyelme küldte el Megváltónkat, hogy minket, mint elszéledt juhokat megkeressen és visszahozzon a nyájba.

Van valami hiányérzet lelkedben? Éhezel és szomjazol az igaz élet után? – Ha igen, akkor az annak bizonyítéka, hogy Krisztus munkálkodott a szívedben. Azért ébresztette ezt a szükségérzetet szívedben, hogy keresd Őt annak érdekében, hogy a Szentlélek közreműködése által Isten megtegye

azokat a dolgokat életedben, melyeknek véghezvitele számodra lehetetlen. Az Úr nem ír elő más feltételt, csak azt, hogy éhezsz irgalma után, vágyakozsz megismerni tanácsát és áhítozz szeretetére. »Kérj!« A kérés kinyilvánítja, hogy felismerted szükségedet. Ha hit által kérsz, meg fogod kapni a választ. Az Úr szavát adta, és az nem hiúsulhat meg. Bűnösséged érzete és tudata elegendő indok arra, hogy az Úr irgalmáért és együttérzéséért folyamodj. *Nem a szentség a feltétele annak, hogy Istenhez jöjj, hanem kérjed Őt arra, hogy tisztítson meg minden bűntől és hamisságtól.* Mire várnál még? Miért nem fogod szaván Istent? ...

Ha Sátán árnyékot akar vetni Isten közé és tekézd, ha bűnnel vádol és arra kísért, hogy ne bízz Istenben és kételkedj kegyelmében, mondd ezt: Nem engedhetem meg, hogy a gyengeségem Isten közé és közém álljon, mert Ő az én erősségem. Bűneim sokasága Jézuson, isteni Helyettesemen és Áldozatomon nyugszik. Ez a hitvallásom: »*Adni semmit nem tudok, keresztfádra borulok.*« Senki nem találhat olyat saját jellemében, ami kedvessé tehetné őt Isten előtt, vagy ami elfogadását biztosíthatná. A bűnös egyedül Jézus által jöhet Istenhez, akit azért küldött az Atya, hogy életet hozzon a világnak. Jézus az egyedüli Megváltónk és Közbenjárónk, Benne van egyedüli reményünk a bűnbocsánatra, a békeségre és az igaz életre.” (Ellen G. White: *Szemelvények I. kötet*, 173-176, 300, 305, 306. oldalak)

3 November 29., hétfő

Kegyelem és engedelmesség

„Félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a munkálás jó kedvéből.”

(Fil 2,12-13)

„Lehetetlent kísérel meg az, aki saját cselekedetei – a törvény megtartása – által próbálja elérni a mennyet. Az ember engedelmesség nélkül nem üdvözülhet, de cselekedetei nem lehetnek saját erejéből valók. Krisztusnak kell munkálnia benne mind az akarást, mind a véghezvitelt jókedvűből.” (Ellen G. White: *Szemelvények I. köt.* 334. o.)

„Az üdvösséget társulás, együttműködés útján nyerjük el. A megtérő bűnös és Isten között együttműködés létesül. Ez elengedhetetlen a jellem felépítéséhez, helyes alapelvek kialakításához. Az embernek komoly erőfeszítéseket kell tennie, hogy legyőzze azt, ami a tökéletesség elérésében akadályozza. Az eredmény azonban teljesen Istentől függ. Csupán emberi erőfeszítések nem elegendőek. Isten segítsége nélkül teljesen értékte-

lenek. Isten munkálkodik, és az ember is. Az embernek kell ellenállnia a kísértésnek, de az erő ehhez Istentől nyeri. Így egészíti ki egymást egyrészt a végtelen bölcsesség, részvét és erő, másrészt a gyengeség, bűn és teljes tehetetlenség.

Isten azt akarja, hogy uralkodjunk önmagunk felett, azonban beleegyezésünk és együttműködésünk nélkül nem segíthet rajtunk. Isten Lelke az embernek adott erők és képességek által munkálkodik. *Önmagunkból nincs erőnk, hogy szándékainkat, vágyainkat és hajlamainkat összhangba hozzuk Isten akaratával. Ha azonban készek vagyunk arra, hogy »készségesekké tegyen bennünket«, akkor az Üdvözítő elvégzi helyettünk, »lerontja az okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett« és fog-*

lyul ejt »minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak«. (2Kor 10,5)

Aki erős, kiegyensúlyozott jellemet akar építeni és minden tekintetben biztos alapon álló kereszténnyé óhajt válni, annak késznek kell lennie, hogy Krisztusért mindent odaáldozzon, mindent megtegyen, mert az Üdvözítő nem fogadhat el megosztott szolgálatot. Naponta kell megtanulnia az alázatos odaadás jelentőségét. Isten Igéjében kell kutatnia, lényegét meg kell értenie és engedelmeskednie kell előírásainak. Csakis így juthat el a keresztény tökéletességre. Napról napra Isten munkálkodik vele, csiszolja jellemét, melynek meg kell állnia a végső próba órájában. Viszont a hívő napról napra bizonyosságot tesz emberek és angyalok előtt, hogy mit tehet az evangélium az elesett emberekért.” (Ellen G. White: *Apostolok története*, 330-331. o.)

„Csalódni fognak azok, akik eltökélt igyekezet nélkül valamiféle varázslatos jellemváltozásra várnak. Amíg Jézusra tekintünk, nincs okunk a félelemre és a kételkedésre, hisz Ő képes megváltani mindazokat, akik Hozzá jönnek. Szüntelen félhetünk viszont attól, hogy régi természetünk újra visszanyeri hatalmát és az ellenség valami olyan csapdát állít, ami által ismét foglyul ejthet bennünket. »Félelemmel és rettegéssel« kell véghezvinnünk megváltásunkat, mert »Isten az, aki munkálja bennünk az akarást és a véghezvitelt jókedvűből« (Fil 2,13) ...

Az isteni minta utánzására való igyekezetünkben gyakran el fogunk bukni. Gyengeségeink és hibáink miatt sokszor le kell még ereszkednünk, hogy Jézus lábainál sírjunk. De nem kell elbátorítalanodnunk! Imádkozzunk még lelkesebben, higgyünk még teljesebben, és próbáljunk meg újra, immár nagyobb állhatatossággal felnövekedni az Úr hasonlatosságára. Ne saját erőnkben, hanem Megváltónk erejében bízunk! ...

Az akarat folytonos átadása és állandó engedelmesség által részesülünk a megigazulás áldásában. A hit által megigazultaknak meg kell őrizniük az Úr útját. Ha az ember cselekedetei nincsenek összhangban hitvallásával, akkor az annak bizonyítéka,

hogy nem igazult meg hit által... A kegyelem érdem nélküli kedvezés, a hívő saját érdeme nélkül igazul meg, anélkül, hogy bármit is felajánlhatna Istennek. Megigazult az Atya előtt helyettesükként és kezesükként álló Krisztus Jézus megváltása által. *De miközben Krisztus érdeme által megigazul, nem válik szabaddá a gonosz cselekvésére ...*

Nem engedhetjük meg magunknak, hogy az Úr adta világosságnak akár csak egyetlen sugarát is figyelmen kívül hagyjuk. *A restség azokban a dolgokban, melyek szorgalmat igényelnek – bűn. Az embernek együtt kell működnie Istennel és féken kell tartania azokat a szenvedélyeket, melyeken uralkodni kell. Ahhoz, hogy ezt megtegye, fáradhatatlannak kell lennie az Istenhez való imádságban, szüntelen kegyelmet nyerve lelkének, indulatának és tetteinek szabályozásához. Krisztus részesített kegyelme által az ember képes lehet a győzelemre...*

Noha Krisztus minden, mégis mindenkit lankadatlan igyekezetre kell ösztönöznünk. Küzdenünk, birkóznunk, győtrődnünk, vigyáznunk és imádkoznunk kell, nehogy legyőzzön bennünket a ravasz ellenség. Istentől jön az az erő és kegyelem, ami által ezt megtehetjük. Szüntelen bízunk kell abban, aki teljesen képes megváltani mindazokat, akik Istenhez jönnek általa. *Soha ne tegyétek azt a benyomást az emberekre, hogy keveset vagy semmit nem kell tenniük saját részükről. Inkább tanítsátok őket Istennel való együttműködésre, hogy sikerrel győzedelmeskedjenek. Senki ne állítsa, hogy cselekedeteiteknek semmi köze sincs ahhoz, hogy hol álltok és milyen helyzetben vagytok Isten előtt. Az ítéletkor meghozott döntés azon alapszik, hogy mi az, amit megtett az adott személy, s mi az, amit nem. (Mt 25,34-40) ...*

*Könnyed, kényelmes, kereszt nélküli vallásukkal sokan becsapják saját lelküket. Jézus viszont így szól: »Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem.«» (Ellen G. White: *Szemelvények I. kötet*, 309, 310, 363, 364, 349-351 oldalak)*

4 November 30., kedd

A kegyelem átalakító hatalma

„Megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek, amely arra tanít minket, hogy megtagadván a hitetlenséget és a világi kívánságokat mértékletesen, szentül és igazán éljünk a jelenvaló világon.”

(Tit 2,12)

„Bármilyen fogyatékoságai legyenek valakinek, ha őszinte tanítványa Jézusnak, jellemét az

isteni kegyelem hatalma átalakítja és megszenteli. Mialatt, mintegy tükörben szemléli az Úr dicső-

ségét, átalakul, dicsőségről dicsősége, amíg hasonlóvá válik Hozzá, akit imád...

Az életszentség nem egy pillanat, egy óra, egy nap, hanem egy egész élet munkája. Nem a boldog elragadtatás érzete által érjük el, hanem annak eredménye, hogy állandóan meghalunk a bűnnek és élünk Krisztusnak. *Gyenge, időnkénti erőfeszítésekkel nem lehet igazságtalanságokat jóvátenni, nem lehet a jellem átalakulását munkálni. Hosszas, kitartó erőfeszítések, szigorú önfegyelem és kemény küzdelmek árán érhetjük el a győzelmet.* Sohasem tudhatjuk milyen harc vár ránk holnap. Ameddig Sátán uralkodik, énünket meg kell aláznunk, fojtogató bűneinket le kell győznünk. Amíg életünk tart, nincs megállás, nincs olyan magaslat, melyre feljutva elmondhatnánk: Teljesen célhoz értem. *Az életszentség életfogytig tartó engedelmisség eredménye.*

Egyetlen apostol, egyetlen próféta sem állította, hogy teljesen bűntelen. Emberek, akik Isten közvetlen közelében éltek, akik inkább feláldozták életüket, mintsem tudatos bűnt kövessenek el, emberek, akiket Isten mennyei világossággal és erővel tüntetett ki, valamennyien beismerték természetük bűnös voltát. Nem bíztak a testben, nem állították, hogy igazak, szentek, hanem egyes-egyedül Krisztus érdemeire, igazságosságára támaszkodtak.

Így tesz mindenki, aki Krisztust szemléli. Minél közelebb férközünk Jézushoz, minél jobban felismerjük jellemének tisztaságát, annál világosabban látjuk, hogy milyen undorító a bűn, és annál kevésbé hajlunk önmagunk magasztalására. Lelkünk állandóan Isten után vágyódik, komolyan és őszintén beismerjük bűneinket és szívből megalázkodunk Előtte. Keresztényi tapasztalatunk minden további lépésénél mélyül bűnbánatunk. Tudni fogjuk, hogy alkalmasságunk egyedül Krisztusban rejlik, és valljuk az apostollal együtt: *»Mert tudom, hogy nem lakik bennem, azaz a testemben [természetemben] jó.«* (Róm 7,18) *»Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztségében, aki által nékem megfeszítettett a világ és én is a világnak«* (Gal 6,14) ...

Nem elegendő, ha az igazságot elméletben elfogadjuk, ha vallomást teszünk Krisztusba vetett hitünkről, ha hisszük, hogy Jézus nem volt csaló, és hogy a Biblia vallása nem csupán ravaszul kieszelt mese. János ezekről így ír: *»Aki azt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. Aki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy őbenne vagyunk.«* *»Aki az ő parancsolatait megtartja, az Őbenne marad, és Ő is abban.«* (1Ján 2,4; 5; 3,24)

János ugyan nem tanította azt, hogy az üdvösséget engedelmisség által kiérdemelhetjük, viszont az engedelmisség a hit és a szeretet gyümölcse... Ha Krisztusban maradunk, ha Isten szeretete lakozik szívünkben, akkor érzelmeink, gondolataink és cselekedeteink összhangban lesznek Isten akaratával. A megszentelt szív összhangban él Isten törvé-

nyének szabályaival. Vannak sokan, akik igyekeznek Isten törvényének engedelmeskedni, de csak kevés békét és örömet élveznek. Ez a hiányuk onnan ered, hogy a hitet nem gyakorolják. Életük sivár, mintha kiszáradt pusztaságban járnának. Keveset igényelnek, holott sokat kívánhatnának, mivel Isten ígéretei korlátlanok. Ilyen hívők nem nyújtanak helyes képet a megszentelt életről, mely az igazság iránti engedelmisség által érhető el. Az Úr kívánsága, hogy valamennyi gyermeke boldog, elégedett és engedelmes legyen. A hívők ezeket az áldásokat akkor nyerik el, ha hitüket gyakorolják. *Hit által kiegyenlíthető a jellem minden fogyatékkossága, megtisztítható minden foltja, helyrehozható minden hibája, fejleszthető minden jó vonása.*

Az ima a menny elrendelt eszköze, hogy a bűn ellen sikeresen küzdjünk és keresztényi jellemet fejlesszünk. *Az isteni befolyások, melyek válaszként imáinkra hatásukat éreztetik, véghezviszik a kérelmező lelkében mindazt, amiért Istenhez könyörög...*

Korunkban sokan csak azért haladnak oly lassan előre a hívő életben, mert Isten akaratát úgy értelmezik, ahogy nekik tetszik, ahogy szeretnék. Mialatt saját vágyaikat követik, megnyugtatják magukat, hogy Isten akaratát cselekszik. Nem vívnek harcot önmagukkal. Egyesek ugyan időnként eredményt érnek el, s leküzdik élvágyukat és kényelemszeretetüket. Őszinték és komolyak, de idővel elfáradnak az állandó erőfeszítés alatt. *Ellustulnak, lanyhák arra, hogy a harcot naponként előről kezdjék, a pihenés kívánatosabb, álmos szemeiket behunyják, engednek a kísértés hatalmának, ahelyett, hogy ellenállnának...*

Isten egész szíveteket kéri, adjátok át Néki! Tulajdona az, mind a teremtés, mind a megváltás által... Mialatt lelketek sóvárogva vágyakozik Istenhez mindig többet és többet ragadtok meg kegyelmének felmérhetetlen kincseiből. És miközben elmélkedtek e kincsekről, azok tulajdonaitokká válnak. [Ő pedig] »szeplő és hiba nélkül« (2Pét 3,14) állít majd benneteket az Atya elé.” (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 383-388. o.)

Mi zárhatja el az utat a kegyelem kiáradása előtt?

„Vigyázzván arra, hogy Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon.” (Zsid 12,15)

Ellenállás a kegyelem átformáló erejének

„János apostol élete példaképe az őszinte megszentelődésnek. Jézussal szoros kapcsolatban eltöltött évei alatt mindig szívesen fogadta a Megváltó intéseit és figyelmeztetéseit. Minél jobban megnyilvánult előtte az Úr jelleme, annál világosabban látta saját fogyatékoságát. Ez a felismerés aláztossá tette. Saját heves természetével ellentétben, napról napra szemlélhette Jézus gyengédségét és hosszútűrését, hallgathatta az alázatról és türelemről szóló tanításait. Napról napra jobban vonzódott Krisztushoz, míg a Mester iránti szeretetében teljesen megfeledkezett önmagáról. Az erély és gyengédség, a fenség és szelídség, az erő és türelem, melyet Isten Fiának mindennapi életében tapasztalt, csodálatra, imádatra ragadta. Érzékeny, sértődő és nagyravágyó lényét alárendelte Krisztus átformáló hatalmának, az isteni szeretet pedig átalakította jellemét.

A János életében megnyilvánuló megszentelődésnek merő ellentéte apostoltársának, Júdásnak a tapasztalata. Társához hasonlóan Júdás szintén az Úr tanítványának vallotta magát, de élete csak a »kegyesség látszata« volt. *Krisztus jellemének szépségei ugyan megragadták, gyakran, ha felfigyelt szavaira, azok szíven találták. Még sem akart megalázkodni, sem bűneit megvallani. Ellenállt az isteni befolyásnak, ezáltal megvetette a Mestert, akit – vallomása szerint – szeretett. János komolyan küzdött hibái ellen, Júdás ellenben elnyomta lelkiismerete szavát, engedett a kísértéseknek, ami által rossz szokásai mindinkább meggyökereztek.*

A Jézus által tanított igazságok gyakorlása keresztezte volna vágyait és szándékait. *Saját elgondolásait nem volt hajlandó alárendelni, hogy mennyei bölcsességben részesüljön.* A világosság helyett a sötétséget választotta. Kapzsiság, bosszúállás, rosszindulat, gonosz kívánságok és egyéb sötét gondolatok dúltak benne, míg végül Sátán teljesen hatalmába kerítette.

János is, Júdás is, mindketten képviselik Krisztus hitvalló követőit. Mind a két tanítványnak egyforma alkalma volt, hogy szemlélje és kövesse az isteni Mintaképet. Mindkettő egyformán szoros kapcsolatban élt Jézussal, kiváltságuk volt, hogy tanításait hallgathatták. *Jelleme mindkettőnek igen fogyatékos volt, de mindketten hozzáférkőz-*

hettek az isteni kegyelemhez, mely tulajdonságait átalakíthatja. Mialatt azonban egyikük aláztos szívvel tanult Jézustól, a másik kimutatta, hogy nem cselekvője, hanem csupán hallgatója az Igének. *Egyikük naponként meghalt »én«-jének, legyőzte a bűnt és az igazság megszentelte életét, viszont a másik, mivel ellene állott a kegyelem átformáló erejének, önző vágyainak engedett, és végül teljesen Sátán rabszolgájává vált.* (Ellen G. White: *Az apostolok története*, 382, 383. o.)

Önhittség, önigazultság, hamis biztonságérzet

„Sokan önelégülten tekintenek vissza azokra az évekre, amikor kiálltak az igazság mellett. Véleményük szerint az egykori megpróbáltatásokért és engedelmességért megilleti őket a jutalom. De az Isten dolgaiban való hajdani tapasztalatuk csak bűnösebbé teszi őket Isten szemében, amiért nem tartottak ki becsületességben, és nem haladtak előre a tökéletességre. Az elmúlt év hűsége sohasem teszi jóvá az idén elkövetett hanyagságunkat. A tegnapi igazmondás nem teszi jóvá a mai hazugságot...”

Sokan keresztényeknek vallják magukat, de nem ismerik Krisztust tapasztalatból. Mennyire fáj a szívem ezekért a szájalmas, becsapott, készületlen lelkekért! *Amint a gyülekezetekben látom az önelégülteket és az önigazultakat, akikről tudom, hogy nem készítik magukat arra, hogy elfogadható munkát végezzenek Krisztusért, és hogy békében láthassák meg Őt, a nagy teherből nem vagyok képesek aludni. Azt kérdezem magamtól: Mit tehetnék ezekért a lelkekért, hogy valódi helyzetük tudatára ébresztené őket? Életük mindent átható témája az én.* Olyan tisztán szeretném eléjük tárni Krisztust, hogy meglássák Őt, és megszűnjenek önmagukra összpontosítani figyelmüket.

Azok között, akiket a végső számvetés napján keserves csalódás fog érni, lesznek olyanok, akik külsőleg vallásosak voltak, és akik látszólag keresztény életet éltek. Azonban minden tetteiket önzés vezérelt. Erkölcükkel, befolyásukkal, magas pozíciójukkal és igazságismeretükkel büszkélkednek, mert azt hiszik, hogy azzal nyerik el Krisztus dicséretét. *»Te előtted ettünk és ittunk – mondják majd –, és a mi utcáinkon tanítottál.«* (Lk 13,26)

»Nem a te nevedben prófétáltunk-e, és nem a te nevedben úztünk-e ördögöket, és nem cselekedtünk-e sok hatalmas dolgot a te nevedben?« (Mt 7,22) De Krisztus azt mondja: »Sohasem ismertelek titeket. Távozzatok tőlem.« »Nem minden, aki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megy be a mennyek országába, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.« (Mt 7,21) (Ellen G. White: Szemelvények I. kötet, 25, 75. o.)

Felszínes bűnbánat, a bűnvallás mellőzése

„Lehet, hogy időnként szeretnétek megbánni bűneiteket. De ha határozottan meg nem újultok és a tanult igazságokat nem helyezitek át a gyakorlatba, ha nincs élő, tetterre kész és folyamatosan növekedő hitetek, akkor bűnbánatotok a hajnali harmathoz lesz hasonló. *Az ilyen bűnbánat nem szerez tartós megkönnyebbülést a szívnek. Az ilyen, váratlanul feltörő érzésekből fakadó bűnbánat olyan félrevezető, olyan felszínes, hogy ezért magáért is bűnbánatot kell tartani! Az érzelmek heves megnyilvánulása, mely nem eredményezi az igazság békés gyümölcseit, az előző állapotnál rosszabb helyzetbe taszít.* A Kísértő naponként nyomotokban lesz majd valami hazug, de elfogadható ürüggyel, hogy az önszolgálat és öntetszés kielégítésére sarkalljon, és régi szokásaitok csapdájába ejtsen... Isten soha nem elégedett meg az önző, fél szívvel végzett szolgálattal. Teljes szívre, megoszthatatlan szeretetre, és erejében való tökéletes hitre és bizalomra tart igényt, hogy megőrizzen a büntől...»

Ha nem részesültünk bűnbocsánatban, annak egyedüli oka az lehet, hogy vétkeiségünket és kegyelemre való szükségünket nem ismertük be az előtt, akit a mi bűneink sebeztek meg és feszítettek keresztre. A lélek mélyéről feltörő bűnvallomás mindenképp eltalál a szánakozó isteni szívhez, mert az Úr közel van a bűnbánó lélekhez és megváltja a töredelmes szívűeket.

Nagyon tévednek azok, akik azt gondolják, hogy a bűnvallomás megfosztja őket méltóságuktól és gyengíti embertársaikra gyakorolt befolyásukat. E hibás elgondoláshoz ragaszkodva sokan, noha látják vétkeiket, mégsem vallják meg őket, s inkább figyelmen kívül hagyják a másoknak okozott rosszat. Ezzel megkeserítik saját életüket és mások életét is beárnyékolják. Nem fogja bántani a méltóságod, ha megvallod bűneidet. Nincs szükség az efféle álméltóságra. Ess a sziklára és törj össze, és Krisztus valódi, mennyei méltóságot ad néked. Büszkeség, önbecsülés vagy önigazultság senkit ne válasszon el a bűnvallomástól, hogy ne veszítse el az ígéretet, mely szerint: »Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga, aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer.« (Péld 28,13) Semmit ne tarts vissza Istentől, és hibáid megvallását a testvéreid irányába se hanyagold el! »Valljátok meg bűneite-

ket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok.« (Jak 5,16) A végső elszámolás napján a bűnösöknek sok megvallatlan bűnnel kell szembesülniük. Sokkal jobb most szembesülni a bűnökkel, megbánni és elhagyni azokat, amíg engesztelő áldozatunk, Krisztus közbenjár értünk.» (Ellen G. White: Szemelvények I. kötet, 100, 101, 301, 302. oldalak)

A szív megkeményedése a megbocsátástól való elzárkózás által

„Semmi sem igazolja az engesztelhetetlen lelkületet. Az irgalmatlan ember arról tanúskodik, hogy ő maga sem részesült Isten megbocsátó kegyelmében. Ha a vétkező tudatában van annak, hogy Isten megbocsátott néki... lelkét átjárja Isten könyörülete, és ezzel a könyörülettel fordul mások felé. Az az irgalom és az a szerető gondoskodás, amely Krisztus életében megmutatkozott, látható lesz azokban, akik részesültek kegyelmében. *»Akiben pedig nincs a Krisztus Lelke, az nem az övé.« (Róm 8,9) Az ilyen embernek Isten idegen. Az ilyen ember alkalmatlan arra, hogy Istennel együtt legyen az örökkévalóságban.*

Lehet, hogy Isten egyszer már megbocsátott neki, de irgalmatlansága azt bizonyítja, hogy elfordult Isten megbocsátó szeretetétől. Eltávolodott tőle, és ugyanolyan állapotba került, mint mielőtt Isten megbocsátott neki. Megtagadta bűnbánatát, és bűnei éppúgy terhelik, mintha soha nem bánta volna meg őket.

A példázat nagy tanulsága Isten könyörületének és az ember könyörtelenségének szembeállításában rejlik, és abban, hogy Isten megbocsátó irgalmának mértéke szerint kell nekünk is megbocsátanunk. *»Nem kellett volna-e neked is könyörülnöd a te szolgatársadon, amiképpen én is könyörültem terajtd?« (Mt 18,33)*

Megbocsátásra mindig Isten ki nem érdemelt szeretete készítet. Embertársaikkal való magatartásunk tanúsítja, hogy magunkévá tettük-e ezt a szeretetet vagy nem. Ezért mondja Krisztus: »Amilyen ítélettel ítélték, olyannal ítéltettek, és amilyen mértékkel mértek, olyannal mérnek néktek.« (Mt 7,2)» (Ellen G. White: Krisztus példázatai, A megbocsátás mértéke c. fejezetből)

A megfelelő cselekvés elmulasztása nagy világosság elnyerését követően

„Isten Lelkének mélységes megnyilatkozásai által feltárult előttem a Lélek munkájának jellege. Látam, hogy milyen veszélybe kerülhetnek azok, akik meglátogatásában részesülnek. Megjelenése után az ellenség tüzesebb támadásaival találkoznak, aki kísértéseket erőltet rájuk, hogy azokkal a

Szentlélek munkáját hatástalanítsa. Arra törekszik, hogy a Szentlélek által feltárt hatalmas igazságok ne tisztítsák és ne szenteljék meg azokat, akik részesültek a mennyei világosságban, hogy így Krisztus dicsősége ne legyen nyilvánvalóvá bennük.

A nagy lelki világosság ideje azonos mértékű sötétséggé válhat, ha az abban részesülők nem fogadják azt szent tisztelettel és nem tesznek eleget elvárásainak. A Szentlélek befolyása megszűnik, ha az ember nem értékeli annak szentségét, és elhagyja a szent területet. Közvetlenül Isten forrása mellett kell állniuk azoknak, akik növekedni akarnak lelki ismeretekben, és újra és újra inniuk kell a megváltás kútjából, amely oly kegyelmesen megnyílt számukra. Soha nem szabad elhagyniuk a frissítő forrást... Isten próbára tette népe hűségét, hogy meglássa hogyan fordítják hasznukra a tőle nyert értékes áldást. Az áldást közbenjárónk küldte a mennyei udvarból, de Sátán készen állt, hogy mindenütt közbelépjen, ahol lehetőséget talált arra, hogy a világosságot és áldást sötétséggé és átokká változtassa. Mikor válhat az áldás átokká? Akkor, ha az ember nem szereti a világosságot, vagy ha életpéldájával nem képes bizonyosságot tenni a világ előtt annak jellemformáló erejéről...

A mennyből rátok áradó világosságnak arra kellett volna készítetnie benneteket, hogy felkeljete, világítsatok, és Isten parancsolatot megtartó népe-

ként dicséretét zengedeztetétek a világban. Élő tanúságtevőknek kellett volna lennetek! *Ha nincs szent igyekezet, mely bizonyosságot tenne a világnak, ha nincs komolyabb törekvés annál, mint ami a népszerű gyülekezetekben látható, akkor Isten neve nem magasztaltatik, igazsága pedig nem hirdetik a világban.* Ez azért van, mert az isteni elhívás sajátosságai nem rajzolódna ki a nagy világossághoz jutott emberek életében... *Hogyan bízhatna az Úr újra gazdag és kegyelmes áldásokat rájuk? ... Ha léhaság, önzés és büszkeség szennyezi útjukat az Úr előtt, akkor mimódon tölthetné ki rájuk Szentlelkét ismételten?*

Isten a leggazdagabb áldást tartogatja népe számára, de mindaddig nem részesítheti őket abban, amíg nem tudják hogyan bánjanak az értékes ajándékkal annak dicsőítésére, aki a sötétségből a csodálatos világosságra vezette őket. »Annakokáért mi is, kiket a bizonyosságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt, és a megkörményező bünt, kitartással fussuk meg az előttünk lévő küzdőtér. Nézzén a hitnek fejedelmére és bevezetőjére Jézusra, aki az előtte lévő öröm helyett megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyiszkének jobbjára ült.« (Zsid 12,1; 2)» (Ellen G. White: Szemelvények I. kötet, 127, 131, 132. oldalak)

6 December 2., csütörtök

Az isteni kegyelem elnémitja a Vádolót

*„Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán, dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet.”
(Zak 3,2)*

„Miként Sátán vádolta Józsuát és népét, vádolja minden korban mindazokat, akik Isten irgalmára és kegyelmére vágyanak. Ő a »mi atyánkfiainak vádolója... aki vádolja őket éjjel és nappal.« (Jel 12,10) Minden lélekért, aki megszabadult a gonosz hatalmából és neve bekerült az élet könyvébe – amely a Bárányé –, megismétlődik a küzdelem. Az ellenség ádáz támadásainak állandó pergőtüzében vannak mindazok, akiket Isten befogadott családjába. De az, Aki Izráel reménysége, oltalma, megigazulása és szabadulása volt akkor, ma is reménysége az egyháznak.

Sátán nem azért vádolja azokat, akik az Urat keresik, mert bűneik nem tetszenek neki. Örül jellemhibáiknak, mert tudja, hogy csak akkor diadalmaskodhat rajtuk, ha áthágják Isten törvényét. Csupán azért vádaskodik, mert gyűlöli Krisztust... Az őslázadó minden gyűlölete és

rosszindulata felébred, amikor Krisztus felsőbbségének bizonyítékait látja. Démoni erővel és ravaszsággal dolgozik, hogy elragadja Tőle azokat, akik elfogadták a megváltást. Kétkedést kelt az emberekben, hogy elveszítsék bizalmukat Istenben és elszakadjanak szeretetétől. Isten törvénye megszegésére csábítja őket, azután foglyaiként jogot formál rájuk, és vitatja, hogy Krisztusnak van-e joga elvenni őket tőle.

Sátán tudja, hogy azok, akik Isten bocsánatát és kegyelmét kérik, meg is kapják. Ezért eléjük tárja bűneiket, hogy elcsüggesse őket. Azok ellen, akik igyekeznek engedelmeskedni Istennek, folytonosan valami okot keres panaszra. Még legszebb és legjobb szolgálatukat is megpróbálja becstelennek feltüntetni. Számptalan módon – amelyek a legszörvényesebbek és legkegyetlenebbek – kísérli meg elmarasztaltatni őket.

Az ember egymaga képtelen kivédeni az ellenség vadjait. Bűntől szennyes ruhában, bűnösségét megvallva áll Isten előtt. De Jézus a mi Szószólónk hatékonyan védelmükre kél azoknak, akik bűnbánattal és hittel rábízják lelkük megtartását. Képviseli ügyüket, és a *Golgota csodálatos érveivel legyőzi a Vádolót*. Isten törvénye iránti tökéletes engedelmességével minden hatalmat megszerzett mennyen és földön. Kéri Atyját, hogy kegyelmezzen meg a bűnös embernek, és béküljön meg vele. Népe Vádolójának ezt mondja: »Dorgálgjon meg téged az Úr, te Sátán!« Vérem árán vásároltam meg őket »Tűzből kikapott üszkők ők.« Azokat pedig, akik hitben Reá támaszkodnak, így biztatja: »Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged.« (Zak 3,4) Mindkét oldalukon angyalok járnak már ebben a világban, végül pedig ott fognak állni az Isten trónját körülvevő angyalok között.» (Ellen G. White: *Próféták és királyok*, Józsuá és az angyal c. fejezetből)

„Sátán már a mennyben is vádaskodott. Az ember bukása óta ezt csinálja a földön is. A föld történelmének vége felé pedig hatványozottan vádaskodik. Látja, hogy kevés az ideje, ezért még buzgóbban végzi csaló és romboló munkáját. Dühösen nézi azt a népet, amely ha gyenge és bűnös is, tiszteli az

Úr törvényét. Sátán nem akarja, hogy engedelmeskedjenek Istennek. Örömet leli gyarlóságaikban, és minden egyes léleknek csapdát állít, hogy törbe csalja, és elszakítsa Istentől. Vádat és kifogást emel Isten ellen, és mindazok ellen, akik igyekeznek Isten akaratát irgalommal és szeretettel, részvétellel és megbocsátással teljesíteni a földön. Sátán gyűlölete újra meg újra fellángol, amikor Isten megmutatja hatalmát népe érdekében. Amikor Isten értük cselekszik, Sátán angyalaival együtt újult erővel igyekszik Isten népét megrontani. *Mindenkire féltékeny, aki igénybe veszi Krisztus erejét...*

Isten népe nem tud válaszolni Sátán vádjaira. Ha önmagukra néznek, már-már kétségbeesnek. De mennyei Védőjükhöz fordulnak. Megváltójuk érdemeire hivatkoznak. Isten igaz, és meg tudja igazítani azt, »aki a Jézus hitéből való«. (Róm 3,26) Az Ör gyermekei bizalommal kiáltanak hozzá, hogy fojtsa el Sátán ajkán a vádaskodást és hiúsítsa meg cselfogásait. Imájuk így hangzik: »Szolgáltass nékem igazságot ellenségemmel szemben!« (Luk 18,3; pontosított fordítás szerint) *A kereszt hatalmas bizonyítéka elhallgattatja az arcátlan Vádolót.*» (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*, A hamis bíró és az özvegyasszony c. fejezetből)

7 December 3., péntek

Az egyház, mint Isten kegyelmének színhelye

„Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárokodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai... Ha valaki szolgál, mintegy azzal az erővel szolgáljon, amelyet Isten ad, hogy mindenben dicsőíttessék a Jézus Krisztus, akinek dicsőség és hatalom örökkön-örökké.” (1Pt 4,10-11)

„Az egyház Isten elrendelt eszköze emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Isten terve már kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki csodálatos világosságára, hogy hirdessék nagy dicsőségét. *Az egyház a letéteményese Krisztus kegyelmi kincseinek...*

Az egyház Isten erős vára és menedékvárosa, melyet fenntart ebben a hűtlen világban. Az egyház minden hitszegése árulás az ellen, Aki megvásárolta az emberiséget egyszülött Fiának vére által. A Földön már ősidóktól kezdve hűségesebb lelkek alkották az egyházat. Minden korszakban voltak az Úrnak őszinte őrei, bizonyágtevői. Az intő felhívást voltak hivatva továbbadni, és ha fegyverzetü-

ket le kellett tenniük, mások ismét felvették, és folytatták a munkát. Isten szövetséget kötött ezekkel a tanúkkal és így kapcsolta össze földi egyházát a mennyeivel. Angyalait küldte el gyülekezete szolgálatára és a poklok kapui sem arathattak diadalt felette.

Isten megőrizte egyházát az évszázadokon át tartó üldözések, harcok és sötétség közepette. Egyetlen felhő sem borulhatott rá tudta nélkül. Műve ellen nem léphetett fel olyan ellenséges hatalom, amelyről tudomása nem lett volna. Minden úgy teljesedett, ahogyan előzőleg kinyilatkoztatta. Nem hagyta el gyülekezetét sohasem, hanem mindazt, ami bekövetkezett, előbb jövendölésekbe foglalta...

A lelki sötétség hosszú korszakain át Isten gyülekezete hegyen épült városhoz hasonlított, melyben

az egymást követő nemzedékek alatt, évszázadról évszázadra a tiszta, mennyei tanok tárultak fel. *Bármily gyengének és gyarlónak látszik is a gyülekezet, bizonyos értelemben Isten mégis legnagyobb figyelmében részesíti, kegyelmének színhelye, ahol készségesen nyilvánítja ki emberi szíveket átalakító hatalmát.*

»Mihez hasonlítsuk Isten országát? – kérdezte Jézus – *Avagy milyen példákban példázzuk azt?*« (Márk 4,30) Ugyanis nem talált hozzá hasonlót a világ országai között. Sőt, az emberi társadalomban sem talált semmit, amivel összemérhette volna. Földi országok helyzetük és erőviszonyaik felsőbbbségével uralkodnak. Krisztus azonban száműz országából minden kényszert, vagy erőszakot... Isten gyülekezete a szent élet színhelye. Különböző adományokat kapott és fegyverzete a Szentlélek. Tagjai abban leljék boldogságukat, ha mások jólétén fáradoznak és másokra áldást árasztanak.

Csodálatos munka az, amelyet az Úr gyülekeztetve akar végeztetni, hogy neve megdicsőüljön. Ezt a munkát Ezékiel próféta látomása ábrázolja, az »áldáshozó víz« jelképe alatt: »*Ez a víz a keleti tájakra folyik ki, a lapályra megy alá, a tengerbe szakad és meggyógyul a víz. És lesz, hogy minden élő állat, amely nyüzsög, valahova e folyam bemeleg, élni fog, a halaknak nagy bőségük lesz, mert ez a víz bement oda és azok meggyógyulnak. Él minden, valahová e folyó bement... A folyó mellett, mind a két partján mindenféle ennivaló gyümölcs fája nevededik fel, leveleik el nem hervadnak, gyümölcsök el nem fogynak, havonként új meg új gyümölcsöt teremnek, mert vizük onnét a szenthelyből folyik ki, gyümölcsük eledelre és leveleik orvosságra valók.*« (Ezék 47,8-12) Az Úr kezdetől fogva munkálkodott népe által, hogy a világot áldásban részesítse... Hajdan Izráelt választotta ki, hogy általuk nyilvánítsa ki jellemét az emberiségnek, hogy a világ üdvforrásává váljanak...

A zsidó vezetők sokkal bölcsőbbeknek tartották magukat, semhogy oktatásra szorulnának. Annyira igazságosaknak vélték magukat, hogy nem érezték szükségét a megváltásnak, szerintük annyi tisztelet övezte őket, hogy arra a dicsőségre, mely Krisztustól árad, nem volt szükségük. Az Üdvözítő tehát elfordult tőlük. Azt a kiváltságot, amellyel visszaéltek és azt a munkát, amelyet mellőztek, másokra bízta. Isten dicsősége kinyilatkoztatásra várt. Igéjét hirdetni kellett. Meg kellett alapítani Krisztus országát e világon, az emberi szívekben. A sötétségben élőknek meg kellett hallaniuk az üdvtervet. Így hát a tanítványok kaptak megbízatást annak a munkának végzésére, amelyet a zsidó vezetők elmulasztottak...

Krisztus látható jelenlétét ugyan nélkülözniük kell, de helyette új erő birtokába jutnak. A Szentlélek árad ki rájuk teljes mértékben, hogy elpecsételje őket munkájukra. Az Üdvözítő így szólt: »*Ímé, én elküldöm ti reátok az én Atyám ígésétét, ti pedig maradjatok Jeruzsálem városában, mígnem felruháztattok mennyei erővel.*« (Lk 24,49) ...

Az Üdvözítő tudta, hogy semmiféle érvelés – legyen az bármilyen logikus – sem lágyít meg kemény szíveket, nem törheti át a világiás gondolkodás és önzés kergét. Tudta, hogy tanítványainak az erőtlőséget a mennyből kell kapniuk. Tudta, hogy az evangélium csak akkor hatásos, ha azt forró szívek és beszédes ajkak hirdetik, kiket áthat annak ismerete, Aki az út, az igazság és az élet...

Komoly imában fordultak a tanítványok az Úrhoz, hogy adjon nekik készséget, hogy az emberek elé állhassanak, és a mindennapi érintkezés folyamán olyan szavakat mondjanak, amelyek a bűnösöket az Üdvözítőhöz vezetik. *Miközben minden véleménykülönbséget megszüntettek egymás között, és minden elsőbbségi vagy uralomvágy eltűnt szívükből, bensőséges keresztyéni közösségben szorosan egybeforrtak. Mind közelebb jutottak Istenhez... Szomorúság ülte meg szívüket, ha arra gondoltak, hányszor okoztak Neki fájdalmat lassú felfogásukkal és közömbösségükkel tanításaival szemben, melyet javukra akart közölni velük...*

Érezték lelki szegénységüket és felülről, az Úrtól kérték a kenetet, mely alkalmassá teszi őket a lélekmentés munkájára. Nemcsak a maguk számára kérték áldást, hanem könyörögtek mások lelki üdvéért is. Tisztán látták, hogy az evangéliumot el kell vinniük az egész világnak és buzgón könyörögtek azért az erőért, melyet Jézus megígért nekik...

Az apostolok bizonyágtételei lehettek ugyan meggyőzőek és világosak, de ez egyedül nem oszlatta volna el azt a nagy előítéletet, mely minden érvek tudatosan ellenállott. A Szentlélek isteni ereje győzte meg a szíveket. Az apostolok szava, mint a Mindenható éles nyilai meggyőzték az embereket borzalmas bűnükről, hogy elvetették és megfeszítették a dicsőség Urát. Krisztus vezetése és tanítása folytán a tanítványok megértették, hogy szükségük van a Szentlélek erejére... A Szentlélek által megerősödve, nagy buzgalommal láttak munkához, hogy a kereszt győzelmét biztosítsák. A Lélek eleve-nítette meg őket és beszélt általuk. Arcukról Krisztus békéje sugárzott, életüket szolgálatának szentelték. Egész lényük bizonyágot tett arról az átalakulásról, mely bennük végbement...

»*Az apostolok nagy erővel tettek bizonyágot az Úr Jézus feltámadásáról, nagy kegyelem volt mindnyájukon.*« (Csel 4,33) Működésük folytán kiváló férfiak is csatlakoztak a gyülekezethez, akik az igazság elfogadása után életüket arra szentelték, hogy másoknak is elvigyék azt a reményt, mely szívüket békével és örömmel töltötte meg. Fenyegetések sem tudták visszatartani, vagy megfélemlíteni őket... *Ily hatalmas munkát végez Isten, ha emberek átengedik magukat Lelke uralmának.*

A Szentlélek ígérete nem korlátozódik sem korra, sem fajra. Krisztus kijelentette, hogy Lelkének szent befolyásában követői a világ végezetéig részesülnek... Hogy ígéretének teljesedése azonban nem észlelhető olyan mértékben, ahogy lehetne, abban keresendő, hogy az ígéretet nem értékelik annyira, ahogy kellene. *Ha minden keresztyén készséges*

volna elfogadni, akkor elnyerhetné a Szentlelket. Ahol a Szentlélek szükségességét alig veszik figyelembe, ott lelki sivárságot, sötétséget, süllyedést és halált láthatunk... Az az erő, amely szükséges a gyülekezet növekedéséhez és fejlődéséhez, magával hozza az összes többi áldást is. Isten felmérhetetlen bőségben kínálja ezt fel mindnyájunknak.

Ha tehát a Szentlélek az erő közvetítője, akkor miért nem éhezünk és szomjúhozunk a Lélek adományát? Miért nem beszélünk erről és miért nem tesszük imáink és prédikációink tárgyává? Az Úr készségesen adja Szentlelkét azoknak, akik Néki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermekeiknek ajándékaikat. Krisztus minden munkása naponta könyöröggön Istenhez a Lélek keresztségéért. A keresztes munkások gyűljenek össze csoportokba, kérjenek segítséget és mennyei bölcsességet a helyes tervezésre és kivitelezésre egyaránt. Különösen azt kérjék Istentől, hogy kiválasztott követőit részesítse a lelki munka mezején a Lélek csodálatos keresztségében. A Lélek megnyilvánuló ereje Isten munkásai életében oly hatalmasan támogatná az igazság hirdetését, ahogy azt a világ minden tisztelete és dicsősége együttvéve sem adhatja meg...

Isten még ma is egyházát használja fel szándéká-

nak kinyilatkoztatására e Földön... Megszentelt életű férfiak és nők sok helyütt közlik az emberekkel azt a világosságot, amit Krisztus által nyertek... Másrészt pedig egyes emberek ahelyett, hogy bölcsen kihasználnák a jelenben kínálkozó alkalmakat, ölbe tett kézzel várják a lelki felüdülés rendkívüli idejét, mely hatványozottan fokozná a mások felvilágosítására szolgáló képességüket...

Ha Isten egyháza tagjainak jelenleg nincs élő összeköttetésük a lelki növekedés Forrásával, akkor nem lesznek felkészülve az aratás idejére. Ha nem tartják lámpájukat feldíszítve és égve, akkor a rendkívüli szükség idején nem részesülnek a kegyelem nagyobb mértékében.

Csak azok lesznek képesek ezt az erőt napi szükségletükhöz és tehetségükhöz mértelen felhasználni, akik a kegyelmi Forrás állandó és újabb áldásaiban részesülnek. Ahelyett, hogy az eljövendő időkre várakoznának, mely őket csoda által ruházza fel a lelki erő rendkívüli mértékével, átadják magukat a léleknyerés munkájának, hogy Isten átformálhassa és hasznos edényekké tegye őket. Naponta megragadnak minden alkalmat a szolgálatra, és ezzel tesznek bizonyosságot a Mesterről, bárhol legyenek, akár az otthon szerény munkakörében, akár a nyilvánosság előtt." (Ellen G. White: Az apostolok története, 7-37. o.)

8 December 4., szombat

Hit és kegyelem

„Járuljunk azért bizalommal a kegyelem királyi székhéhez... Járuljunk Hozzá hitnek teljességével.”
(Zsid 4,16; 10,22)

„Krisztus ajándékképpen ajánlja fel az ember számára a kegyelmet és az igazságot. Pál apostol Szentlélektől ihletett szavaival: »Isten gazdag lévén irgalmasságban – az Ő nagy szerelméből, mellyel minket szeretett – minket, akik holtak voltunk a vétkek miatt, megelevenített együtt a Krisztussal (kegyelemből tartattatok meg!) és együtt feltámasztott és együtt ültetett a mennyekben Krisztus Jézusban. Hogy megmutassa az Ő kegyelmének felséges gazdagságát az elkövetkezendő időkben, hozzánk való jóságából, Krisztus Jézusban. Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által, ez nem töletek van: Isten ajándéka ez.« (Eféz 2,4-8)

Krisztus nekünk tulajdonítja az ő igazságát, azaz az ő igaz életét, nem azért, mintha bármi érdemünk volna, hanem isteni ajándékképpen. Milyen végtelenül értékes igazság ez! Isten és az ember Ellensége nem akarja, hogy ez az igazság tisztán érthető legyen, mert tudja: hogy ha az ember telje-

sen elfogadja, az ő hatalma megtörik. Ha ő irányíthatja a gondolkodást, akkor kétség, hitetlenség és sötétség fogja jellemezni azoknak a tapasztalatát, akik Isten gyermekei kívánnak lenni. Bátorítanunk kell az egyszerű hitet, amely szaván fogja Istent. Olyan hitre van szüksége Isten népének, amely alkalmassá teszi őket arra, hogy isteni erő birtokosává váljanak.

Akik hisznek abban, hogy Isten Krisztusért megbocsátja bűneiket, azoknak nem szabad elmulasztaniuk – a kísértéseknek engedve – a hit szép harcának megharcolását. A hitüknek mindjobban növekednie és erősödnie kell, mindaddig, míg keresztes életük is ugyanarról tanúskodik majd, mint a hitvallásuk: »Jézus Krisztusnak, Isten Fiának vére megtisztított minket minden bűntől.« (1Ján 1,7)

A hit bizalom Istenben: hisszük azt, hogy Ő szeret minket és tudja, hogy mi szolgál a javunkra. Ez arra készíti bennünket, hogy az Ő útját válasszuk ahelyett, hogy a saját akaratunk útját járjunk.

A hit tudatlanságunk helyett elfogadja az Ő bölcsességét, gyengeségünk helyett az Ő erejét, bűneink helyett az ő igazságát. A hit elismeri, hogy életünk, és mi magunk már az övéi vagyunk, azaz elismeri Isten tulajdonjogát és elfogadja áldásait. Hit által értjük meg, hogy az igazság, a becsületesség és a tisztaság az eredményes élet titkát jelentik, és hit által tesszük magunkévá ezeket az alapelveket. Minden jó indíték és jó törekvés Isten ajándéka. A hit elfogadja Istentől azt az életet, amely egyedül hatékony arra, hogy életváltozást eredményezzen. Nagyon világossá, egyszerűvé kellene tenni azt, hogy miként lehet gyakorolni a hitet. Isten minden ígérete feltételhez kötött. Ha mi készségesek vagyunk Isten akarátát cselekedni, akkor Isten hatalma a miénk. Bármilyen ajándékot ígér Isten, az benne foglaltatik magában az ígéletben. »A mag az Isten beszéde.« (Luk 8,11) Amilyen biztosan benne van a tölgy a makkban, olyan biztosan van benne Isten ajándéka az ő ígéletében. Ha elfogadjuk az ígéletet, miénk az ajándék.

A hit, amely lehetővé teszi számunkra, hogy megkapjuk Isten ajándékait, önmagában véve is ajándék, és bizonyos mértékig minden emberi lény részesül ebben az ajándékban. A hit azáltal növekszik, ha gyakoroljuk, hogy Isten Szavát a magunkévá tesszük. A hit erősödése érdekében gyakran kapcsolatba kell lépniünk Isten Igéjével.

Akik bíztak

Mily gyakran ellene tudtak állni akár az egész világ erejének, nyomásának azok, akik bíztak Isten Szavában, noha egyébként teljesen kiszolgáltatott helyzetben voltak. Énok tiszta szívű és szent életű ember volt, és szilárdan megtartotta a hitét, az igazság diadalaként, egy romlott, gúnyolódó kortárs nemzedék ellenében. Ugyancsak hit által követett más utat Noé és háznépe a kor társadalma ellenében, amelynek tagjait nagy fizikai és szellemi erő jellemezte, erkölcsileg azonban a legmélyebbre süllyedtek. A hit megtartotta Izráel seregeit a Verestengernél, az akkori világ leghatalmasabb hadserege és nemzete ellenében, noha egy reménytelen, kiszolgáltatott rabszolgahad voltak csupán. A hit segítette meg Dávidot, a pásztorlegényt, akinek Isten odaígerte Izráel trónját, Saullal, a törvényes uralkodóval szemben, aki mindenáron meg akarta tartani hatalmát. A hit őrizte meg Sidrákot és társait a tűzben, a hatalmas babiloni királlyal, Nabukodonozorral szemben, úgyszintén Dánielt az oroszlánnak vermében a királyság vezető pozícióit birtokló ellenségeivel szemben. A hit tartotta meg a kereszten függő Jézust, a zsidó papi fejedelmek és főemberek ellenében, akik még a római helytartót is akarátuk teljesítésére tudták kényszeríteni. A hit tartotta meg a megbilincselte Pált első kihallgatása alkalmával, a világbirodalom teljhatalmú császára, Néro ellenében, hogy nem ítéltetett azonnal kivégzésre gonosztevőként.

Nem csak a Bibliában találhatóak azonban ilyen példák. Az emberi történelemről szóló feljegyzésekben is bőséggel találunk hasonlókat. A valdensesek, a hugenották, Wycliff és Husz, Jeromos és Luther, Tyndale és Knox, Zinzendorf és Wesley, valamint más tanúságtevők sokasága rajtuk kívül, tett bizonyosságot Isten szava hatalmáról, az emberi hatalom és a gonosz munkáját támogató irányzatok ellenében. Ők a világ igazi nemes emberei, a valóságban ők alkotják az emberi nem »királyi vonalát«.

A megváltás műve kezdetét, a végét és az előrehaladását is isteni ajándék biztosítja. Az áldozathozatalnak ugyanaz a szelleme, amely üdvösséget szerzett számunkra, ott fog lakozni mindazoknak a szívében, akik a mennyei ajándék részeseivé lettek. Péter apostol ezt mondja: »ki-ki, amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.« (1Pét 4,10) Jézus ezt mondta tanítványainak, amikor elküldte őket első szolgálati útjukra: »Ingyen kaptátok, ingyen adjátok!« (Mt 10,8) Aki teljes odaadással viszonyul Krisztushoz, az nem lehet sem önző, sem magába zárkózó. Aki iszik az élet vizéből, az »élő víznek kútforrásává« (Jn 4,14) lesz mások számára. Krisztus benne lakozó Lelke hasonlónak teszi őt a pusztában felbuzgó vízforráshoz, amely mindent felüdít környezetében, és élő víz utáni szomjúságot fakaszt a veszni indulókban. A szeretetnek és az öneládozásnak ugyanaz a lelkiülete, amely Krisztusban lakozott, készítette Pál apostolt fáradhatatlan, sokoldalú munkára. »Adósa vagyok – mondta – mind a görögöknek, mind a barbároknak, mind a bölcséknek, mind a tudatlanoknak« (Róm 1,14) »Nékem minden szentek között a legeslegkisebbnek adatott ez a kegyelem, hogy a pogányoknak hirdessem Krisztus végéremerhetetlen gazdagságát.« (Ef 3,18)

Urunknak az a terve, hogy egyháza továbbadja, továbbsugározza a világnak a kegyelemnek azt a teljességét és mindenre elégséges voltát, amelyet benne megtalálnak. Állandóan kapunk Isten gazdagságából, és ebből részesedve az a dolgunk, hogy ezután mi jelenítsük meg a világ számára Krisztus bőkezű, adományozó szeretetét.

Miközben az egész menny élénk tevékenységet folytat, hogy hírvivőket indítson el a föld minden részére, hogy előbbre vigyék a megváltás munkáját, az élő Isten egyházának együtt kell működnie Krisztussal. Mindnyájan az ő titokzatos testének a tagjai vagyunk. Ő a fej, aki a test minden tagját igazgatja. Jézus maga dolgozik emberi szíveken, hogy az Ő végtelen kegyelme folytán olyan lelki átalakulást vigyen véghez bennük, amelyre csodálattal és örömmel tekintenek az angyalok. Ugyanaz az önzetlen szeretet, amely a Mestert jellemzi, az ő igaz követőinek a jellemében és életében is megjelenik. Krisztus azt akarja elérni, hogy emberek az ő isteni természetének a részeseivé legyenek már itt a földön, és ezáltal ne csupán visszatükrözzék az ő dicsőségét, Isten magasztalására, hanem egyenesen beragyogják a föld sötéttségét a menny világosságával. Így

kell beteljesednie Krisztus Igéjének: »*Ti vagytok a világ világossága.*« (Mt 5,14)

Nem létezik semmiféle nemzeti, faji, vagy kasztbeli különbség, amit Isten elismerne. Ő az egész emberiség Teremtője. Minden ember egy családnak a tagja a teremtés folytán, és ugyancsak mind egy népet alkotnak a megváltás révén is. Krisztus azért jött, hogy leromboljon mindenféle válaszfalat, hogy kitárja a kaput, lehetővé tegye a bejárást Isten templomának minden részébe, hogy így minden léleknek szabad bejárása legyen Istenhez. Szeretete oly tág, oly mély és teljes, hogy mindenhová behatol. Az elesett lelkeket, akiket félrevezettek a démoni családok, kiemeli Sátán hatalmi körzetéből, és Isten trónja elérhetőségének a körzetébe helyezi át őket, annak a trónnak a közelébe, amelyet az ígélet szívárványa vesz körül. Krisztusban nincs sem zsidó, sem görög, sem szolga, sem szabad. Krisztus drága vére által mindnyájan „közelvalóvá” lettünk.

Az evangélium fő témája

Az evangélium fő témája: Isten kegyelme. Isten kegyelme az isteni szeretet megnyilatkozása, azé a szeretete amely a megmentendő, elesett emberi lények számára lehetővé tette az isteni és az emberi tényező egyesülését és együttműködését Krisztus által.

Krisztus nem azért szeret bennünket, mert mi szeretjük őt. Ő meghalt értünk, »*amikor mi még bűnösök voltunk*« (Róm 5,8) Noha bűneink miatt csak elítéltetésre lennénk méltók, Ő nem ítél el minket. Évről-évre viseli erőtlenségeinket és tudatlanságunkat, hálátlanságunkkal és önfejű csökönységünkkel együtt. Kezét még mindig kinyújtva tartja felénk eltévelyedéseink, keményszívűségünk, szent Szava elhanyagolása ellenére.

És milyen végtelenül sokba került az Atyának és a Fiúnak a megváltásunkról való kegyelmes és csodálatos gondoskodás! Krisztus alászállt az ő magas tisztéből, amit a menny udvarainak Parancsnokaként betöltött, letette királyi ruháját és koronáját, istenségét emberi mivoltba öltöztette. Lejött a földre, hogy közöttünk lakozzék, hogy kegyelmet közvetítsen nekünk, hogy győzzünk, amiképpen Ő is győzött. Ádám engedetlensége, az a bűne, hogy hitt Sátán hazugságának, Isten Fiának az életébe került. Isten szeretete és jósága azonban e nagy – kifejezhetetlenül, mérhetetlenül nagy – ár ellenére még bővebben árad ránk, mint először, a földi teremtés művének megvalósításakor. »*Ahol a bűn megnövekedik, a kegyelem annál inkább bővölködik.*« (Róm 5,20)

Az Úristen folytonosan kinyújtva tartja kezét Jézus Krisztus által, hívja a bűnösöket és az elesetteket. Mindenkit elfogad. Mindenkit üdvözöl. Ez az ő dicsősége, hogy a legnagyobb bűnösnek is megbocsát. Elveszi az Erőstől zsákmányát, megszabadítja a foglyokat, kikapja az égő üszköt a tűzből. Kegyelme nek arany kötelét leengedi a legnagyobb mélységbe is, ahol emberi lelkek nyomorúságban vergődnek

és felemeli a megalázott, bűnnel szennyezett lelkeket.

Krisztus az életét adta azért, hogy embereket ismét összekapcsolhasson Istennel, ezért minden egyes emberi lény az ő szerető érdeklődésének a tárgya. A bűnös, segítség híján elveszésre ítélt lelkek, akik abban a veszélyben forognak, hogy elpusztulnak Sátán tőrében, szerető gondoskodását élvezik, úgy törődik velük, mint pásztor a nyájával.

Az Üdvözítő példája a minta számunkra a megkísértett, tévedő lelkekért való szolgálatunkban. Ugyanazt az érdeklődést, gyengédséget és hosszútűrést kell tanúsítanunk irántuk, mint amit Ő irántunk tanúsított. »*Amint én szerettelek titeket – mondja a Mester – ti is úgy szeressétek egymást.*« (Jn 13,34) Ha Krisztus lakozik bennünk, akkor az ő önzetlen szeretetét nyilvánítjuk ki mindazok iránt, akik erre rászorulnak. Amikor embereket látunk, akiknek együttérzésre és segítségre van szükségük, akkor nem fogjuk feltenni ezt a kérdést: »Megérdemli?«, hanem csak ezt: »Mit tehetek értük?«.

Krisztus életének csodálatos példája, az a páratlan gyengédség, amellyel ő kezelte az elnyomottak lelki sebeit, az Ő öröme afőlött, ahogyan ezek örültek szeretetének, mindenképpen mély befolyást gyakorol őszinte követői jellemfejlődésére. Krisztustól tanult módon törekszenek kedves szavak és cselekvő segítségnyújtás által könnyűvé tenni az utat az elfáradt, elernyedett lábak számára – nem kelletnül és vonakodva, hanem együttérzésük kifejezésével. Ha Isten kegyelme emberi kedvesség és szeretet által nyilatkozhat meg, akkor ez sok hatalmasnak látszó akadályt fog legyőzni. Az önmehtagadás gyakorlása az élet törvényének fog bizonyulni...

Jellemünk, tapasztalatunk dönti el, hogy milyen befolyást gyakorolunk másokra. A saját szívünkben és életünkben kell megismernünk Isten kegyelmének hatalmas munkáját, csakis azáltal győzhetünk meg másokat Krisztus kegyelmének az erejéről. Az evangélium, amelyről bizonyosságot teszünk, hogy lelkeket mentünk, ugyanaz az evangélium kell hogy legyen, ami által mi magunk is megmentettünk. Csakis a Krisztusba, mint személyes Megváltóba vetett hit által lehetséges elérni azt, hogy befolyásunk érezhető legyen ebben a szkeptikus világban. Ha bűnösöket szeretnénk kiragadni a sebesen rohanó áradatból, akkor a saját lábunkat szilárdan a Sziklára kell helyeznünk, aki maga Jézus Krisztus. Nem valamely külső jel a kereszténység jelvénye – nem a kereszt, vagy valamilyen korona viselése – hanem olyan magatartás, amely bizonyosságot tesz az adott személy Istennel való egységéről. A jellem átfarmálódása a kegyelem ereje által, ez az, ami meggyőzi a világot arról, hogy Isten valóban elküldte az ő Fiát Megváltóként erre a világra.

Semmilyen más befolyásnak, amely körülvehet egy emberi lelket nem lehet olyan hatalma, mint az önzetlen élet befolyásának. A szerető és szeretetre méltó keresztény a legerősebb érv az evangélium mellett.

Aki kegyelmének részesévé lesz, annak az Úr kijelöli a helyét a másokért való szolgálatban. Ez mindenkire érvényes. És Isten kegyelmének a teljessége, avagy a teljes hatékonysága rendelkezésükre áll azoknak, akik elkötelezik magukat az ő szolgálatára. Az Egyetlen által nekik juttatott szeretet megnyilatkozik másoknak is őáltaluk. Amint Krisztus életét tanulmányozzuk, amint beszélünk róla, mind fogékonyabbá válunk arra, hogy szemléljük

Őt, és amint előnyökhöz jutunk a magunk számára, elnyerve az áldásokat, amelyeket ő felkínál nekünk, olyan valaminek a birtokába jutunk, amivel mi is segíthetünk másoknak. Ami jó van még ebben a világban, az erősebb lesz szavaink és jelenlétünk által, és hozzájárulunk ahhoz, hogy a gonosz végül úgy, ahogy van eltűnjék ebből a világból.”
(*Review and Herald*, 1908. december 24.)

JEGYZETEK